

Water is vloeibaar

Alles wordt door water omringd en veel, heel veel, bestaat voor een heel groot deel uit water. Water is zo veelomvattend dat de mensen er zoveel verschillende woorden voor hebben, dat ze haast vergeten dat alle water op aarde met elkaar verbonden is. Het water zelf zal dat echter nooit vergeten.

Het deel van het water dat ook wel wordt aangeduid als de Noordzee trok zich er niets van aan dat het nieuwjaarsdag was en dat de menselijke wereld nog aan het bijkomen was van de nieuwjaarsnacht. Ze had genoten van de vele vuurwerkshows en had vol verbazing gekeken naar de brandende stapels hout op het strand bij Scheveningen en de regen van vonken die hier het gevolg van was. De vonken waaiden van haar af, waardoor het een extra bijzonder schouwspel werd, ook voor haar.

De nieuwjaarsdag was overgegaan in de eerste avond van het nieuwe jaar. De maan was relatief ver van de aardse wateren verwijderd en kon vanuit haar positie minder invloed uitoefenen op het water dan op sommige andere avonden. De wind daarentegen oefende een steeds grotere kracht uit. Ze trok steeds een klein beetje water omhoog om over het oppervlak te rollen en zorgde er voor dat kleine golfjes groeiden tot steeds grotere golven en uiteindelijk grote rolgolven werden. Steeds groter, steeds hoger en steeds sterker.

Ondertussen werd de Noordzee doorklieft door een kolossaal schip, volgeladen met containers. Het leek zich geen zorgen te maken om al het rollende water om zich heen. Het voelde zich er thuis. Een enorm aantal druppels hing aan de stalen wanden van het schip en aan haar belading. Langzaam dropen ze naar beneden en werden weer opgenomen in de alsmaar verder en hoger rollende golven. Het schip schikte zich en rolde van bakboord naar stuurboord mee op de kracht van de golven en de wind.

Dit ging zo verder, tot de kracht van het water zo groot werd, dat de eenheid van het enorme schip werd verbroken. Het begon met enkele containers, die volledig ongezien door het wateroppervlak braken. Daarna volgden er nog een paar, sommige heel, sommige al gebroken, alle onopgemerkt. Toen de lading in het zicht van de brug begon te verbrokkelen, werd de schade pas zichtbaar. Op dat moment gooide de kapitein de handdoek in de ring en verlegde zijn koers. Ondanks de overgave bleven de golven het schip bestoken en bleven er stukjes afbreken, tot het uiteindelijk meer dan 340 containers lichter aanlegde in een haven. Daar was het nog steeds omgeven door water, maar kon het zich veilig voelen.

In de uren en dagen daarna bracht het water met schuimende koppen de verloren lading naar de kwetsbare stranden en kwelders, naar wadplaten en ondieptes, naar elke zichtbare en verborgen plek waar het afval zich maar wilde nestelen. Steeds weer. Elke keer als de maan voor vloed en daarna voor eb zorgde, liet ze wat achter. De getijden waren even eindeloos als de hoeveelheid ongewenst materiaal. Hoe de branding ook haar best deed om het water te zuiveren, het lukte haar niet. Het was te veel.

Het stemde haar zo triest dat ze huilde. Haar tranen spatten op en daalden neer op het zand, op de rotsen en op het afval. Steeds weer dat afval.

Maanden later was het er nog. Vuilnis in alle formaten smolt steeds meer samen met het water. Zij veranderde het vuilnis en het vuilnis veranderde haar. Vooral dat eerste werd opgemerkt, dat tweede gebeurde zo langzaam dat het niet meteen voor de buitenstaander zichtbaar was. Toch leek het duidelijk dat het voor altijd een onderdeel van haar bleef. Haar huid kwam er voortdurend mee in aanraking. Onder haar en boven haar, links en rechts van haar, het was echt overal.

Ze was eerlijk. Ook voor dat ene grote schip, dat ze op nieuwjaarsdag had geteisterd met haar golven, was het er geweest. Andere schepen hadden ook spullen in het water achtergelaten, klein of groot van omvang, soms per ongeluk, soms ook niet. En hoewel zelfs zij niet in de toekomst kon kijken, leek het onvoorstelbaar dat het ooit anders zou zijn.

Het maakte haar elke keer intens verdrietig dat ze zo machteloos was. Want hoeveel tranen ze ook plengde op de vele stranden waar ze het afval probeerde kwijt te raken, de rommel bleef. Zelfs de tranen die ze in grote hoeveelheden uit de hemel liet neerstorten, maakten nauwelijks indruk. De mensen stonden er vanachter glas naar te kijken, zonder acht te slaan op de redenen van haar hartenpijn.

Dit had ze niet bedoeld, toen ze de containerkolos geselde. Ze wilde alleen laten zien wie het sterkst was. Toch werd het uiteindelijk een druk op de alarmknop. De wind en de maan hielpen haar om in die eerste dagen veel, heel veel uit te spugen en terug te brengen naar de mensen, daar was die rommel immers voor bedoeld. Ze kon niet anders dan hopen dat het alarm hard genoeg zou loeien om de aandacht lang genoeg op haar vervuiling te vestigen.

In haar binnenste bleef het borrelen. Er was zoveel dat ze wel wilde, maar niet kon uitspugen. Wat niet werd uitgespuugd, hoopte zich met alle andere troep die ze al verzameld had, op in haar ingewanden. Daar assimileerde het, tot het moment zou komen dat het groot genoeg zou zijn om de gigantische hoeveelheid water op aarde onomkeerbaar te veranderen.

Op een van de aangetaste stranden stond een mens te kijken naar de vele aangespoelde waren. Over de wangen bengelden zoute tranen. Langzaam liepen ze naar beneden en vielen op het strand,

waar het zoute water al snel werd opgenomen door het zand. De mens zag het gebeuren en maakte zich er ogenschijnlijk niet druk om. Tranen werden vergoten over vele zaken.

De tranen zelf maakten zich er nog minder druk om. Blij als ze waren dat ze een druppelvorm hadden, in plaats van een onbestemde vorm, in een onbestemd lichaam, waren ze bezig met de transformatie en toetreding tot het grotere geheel. Via de opkomende vloed, werden ze hartstochtelijk omarmd door de vele druppels die samen de zee vormden. Ze keken niet meer om naar de eenzame mens op het strand. Een nieuwe fase in hun leven was begonnen. De fase van druppel was voorbij.

Omringd door vuilnis van diverse formaten en materialen wordt het water voortgetrokken en geduwd door de golfstromen. Eerst naar de Noordpool, daarna verder, dat is haar eeuwigdurende lot. Het vuilnis zal met haar meereizen.